

Бурниятъ и веселъ животъ на школничетата пробуди и у нея заспалитъ дѣтски радости: — тя стана жизнерадостна и игрива, като птичка.

Въ училището Лиза стана любимка на всички дѣца. Страндальскиятъ животъ, съ който тя отъ малка бѣ закърмена, я направи добродушна и къмъ всички хора учтива и любезна. Всѣка сутринь, щомъ писнѣше фабричната свирка, татко ѝ я завеждаше до училището, а самъ той се запътваше къмъ фабриката.

Лизиниятъ татко бѣше работникъ въ една бирена фабрика край града. Съ свойта скромна дневна заплата той издѣржаше и своето нещастно дѣте.

Винаги радостенъ и грижливъ за семейството си, слѣдъ смъртъта на жена си, бащата се измѣни: стана угроженъ и мълчаливъ. Дѣлбока тѣга разяждаше неговата измѣнена душа. Понѣкога нощѣ бащата запалваше ламбата, отиваше надъ леглото на свойте любими дѣти и — вгледанъ въ осиротѣлата си рожба — дѣлбоко и продължително ридаше...

Настана зимата. Прѣзъ миналите години Лиза — неотдѣляща се отъ кѣщи — лесно прѣкарваше зимните мразове, но сега, когато тръгна въ училище, когато всѣки денъ трѣбваше да изминава толкова път — зимата ѝ се стори страшна, непоносима. Дрешкитѣ ѝ бѣха тѣнки и изпокъжсаны, обущата сѫщо.

При това баща ѝ напослѣдъкъ стана още по-отчаянъ и почна да пие. Често пѫти до кѣсно нощемъ не се връщаше въ кѣщи.

Дѣтето почна да тѣрпи лишения. Случваше се вечери, прѣзъ дѣлгитѣ зимни нощи, когато Лиза дѣлго врѣме чакаше да се вѣрне татко ѝ, да донесе нѣщо за ядене, да намѣри дѣрва за печката. Вѣнъ вѣявицата грозно съскаше и прѣзъ пукнатинитѣ на счупения прозорецъ навѣваше въ стаята остьръ пронизващъ мразъ...

Свита на кѣлбо въ своето бѣдно легло, Лиза — зѣзнеща отъ студъ и страхотия — лежеше гладна и дѣлго врѣме не можеше да заспи. Въ такива тежки часове тя се мѫчеше да си спомни нѣщо за умрѣлата майка. Но нишо ясно не ѝ идваше на умъ. Като въ сънъ само си спомняше: какъ у тѣхъ надойдоха нѣкакви непознати хора, плача на една прѣгърбена баба, послѣ погребалната кола — и нишо повече... Но не-надѣйно вѣтъръ силно разклаща прозорците, Лиза треп-